

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky – odvolací disciplinárny súd v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bialončíka a sudcov JUDr. Pavla Tomana, JUDr. Štefana Michálika, JUDr. Mikuláša Kerekeša a JUDr. Martina Vladika v disciplinárnej veci proti **JUDr. D. K.**, predsedovi senátu Krajského súdu v K., na verejnom zasadnutí 18. novembra 2003 prejednal odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky a odvolanie JUDr. D. K. proti rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho senátu zo 6. júna 2003 sp. zn. 8 Ds 6/02 a rozhodol

t a k t o :

I. Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov sa napadnuté rozhodnutie vo výroku o uložení disciplinárneho opatrenia **z r u š u j e.**

Podľa § 117 ods. 3 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov sa JUDr. D. K. **u k l a d á** disciplinárne opatrenie, a to preloženie na Okresný súd K.

II. Podľa § 131 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov sa odvolanie JUDr. D. K. **z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím zo 6. júna 2003, sp. zn. 8 Ds 6/02 prvostupňový disciplinárny senát uznal JUDr. D. K., predsedu senátu Krajského súdu v K., vinným zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1, ods. 2, veta druhá zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov /ďalej len zákon/. Tohoto závažného disciplinárneho previnenia sa podľa rozhodnutia prvostupňového disciplinárneho senátu JUDr. D. K. mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

ako zákonný sudca v trestnej veci na Krajskom súde v K. vedenej pod sp. zn. 1 T 43/02 napriek včasnej *i n f o r m o v a n o s t i* o uplynutí lehoty na predloženie návrhu na predĺženie väzby obvinených v uvedenej trestnej veci

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, návrh vypracoval a odovzdal trestnej kancelárii v neprimerane krátkom časovom období pred uplynutím zákonnej lehoty na jeho podanie a osobne sa nepostaral, aby návrh s prihliadnutím na povahu a čas vypracovania bol doručený technickými prostriedkami, ktoré by zabezpečili včasnosť jeho doručenia, a to napriek vedomosti o závažnosti následkov vyplývajúcich z oneskoreného doručenia návrhu Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorým bolo prepustenie siedmich obžalovaných, z toho šesť zo spáchania trestného činu vraždy spolupáchateľstvom, na slobodu.

Za to mu prvostupňový disciplinárny senát uložil podľa § 117 ods. 3 písm. a/ zákona disciplinárne opatrenie, a to odvolanie z funkcie predsedu senátu.

Proti rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho senátu podal odvolanie tak minister spravodlivosti Slovenskej republiky ako aj postihnutý sudca JUDr. D K .

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky vo svojom odvolaní sa podrobnejšie zaoberal zistenými skutkovými okolnosťami a vyslovil názor, že ani sudca s 22-ročnou praxou nerieši každý deň tak závažné prípady ako bol ten, v ktorom zaviniel, že návrh na predĺženie lehoty trvania väzby bol podaný oneskorene. Argumentoval tým, že ľahostajný postoj JUDr. D K k prípadu bol už od prvopočiatku, keď považoval za dostatočné preštudovať spis s obsahom 1880 strán so šiestimi obvinenými a ešte stihnúť vyhotoviť návrh na predĺženie lehoty trvania väzby v zákonnej lehote, za jediný deň. Jeho činnosť v tento jediný deň /26. august 2002/ bola však zredukovaná len na komunikáciu s vedúcim súdnej správy a zapisovateľkou a na dopísanie návrhu. Minister spravodlivosti Slovenskej republiky sa ďalej nestotožnil so záverom prvostupňového senátu, že k nastalým dôsledkom prispeli aj ďalší pracovníci krajského súdu a vyslovil názor, že nežiadúcu situáciu vyvolal JUDr. D K . Niet teda, podľa neho, pochyb, že JUDr. D K porušil základnú povinnosť sudcu, podľa § 30 ods. 4 zákona, vykonávať svoje povinnosti svedomito a v pridelených veciach konať plynulo a bez zbytočných prietáhov. Keďže JUDr. D K nielenže nekonal svedomito, ale v konečnom dôsledku jeho ľahostajný prístup mal za následok prepustenie z väzby na slobodu sedem obvinených, z toho šesť z trestného činu vraždy a v neposlednom rade aj prietahy v konaní v označenej veci. Toto konanie je, podľa ministra spravodlivosti Slovenskej republiky nezlučiteľné s výkonom funkcie sudcu. V dôsledku toho minister spravodlivosti Slovenskej republiky navrhol, aby odvolací disciplinárny senát zrušil napadnuté rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho senátu vo výroku o disciplinárnom opatrení a rozhodol sám tak,

že JUDr. D K uloží podľa § 117 ods. 4 zákona disciplinárne opatrenie, a to odvolanie z funkcie sudcu.

Sudca JUDr. D K svoje odvolanie odôvodnil prostredníctvom obhajcu. Uviedol v ňom, že vykonaným dokazovaním sa nepreukázalo, že by vo veci Krajského súdu v K. 1 T 43/02 bol návrh na predĺženie lehoty trvania väzby vypracovaný a kancelárii odovzdaný v neprímerane krátkom časovom období. Vyslovil názor, že predmetný návrh bol doručený v dostatočnom časovom predstihu tak, aby ho pracovníčky doručovacieho oddelenia súdu aj so spisom mohli doručiť Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v zákonnej lehote. Podľa neho doručovacie oddelenie nevyužilo možnosť opätovne požiadať auto, ktoré by predmetnú zásielku odviezlo na poštu ešte 26. augusta 2002. Nebola využitá ani ďalšia možnosť, odviezť zásielku autom, ktoré dňa 27. augusta išlo do Omšenia pri Trenčianskych Tepliciach. Poukázal ďalej na to, že doručovanie nie je náplňou práce sudcu, ako to vyplýva z ustanovení § 169 a § 170 Spravovacieho poriadku pre okresné a krajské sudy, t. j. z inštrukcie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky z 18. júna 1973 č. 15/1976-L v znení č. 452/1991-50 z 27. septembra 1991 a č. 19256/91 z 18. decembra 1991. Vyslovil napokon názor, že za daného právneho stavu a za zisteného skutkového stavu nemožno brať sudcu na zodpovednosť za nesplnenie povinnosti doručovacieho oddelenia. Navrhol preto, aby odvolací disciplinárny senát prvostupňové rozhodnutie zmenil a oslobodil ho spod obvinenia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky zo 17. septembra 2002 a zároveň aby mu priznal trovy vzniknuté v súvislosti s týmto disciplinárnym konaním.

Odvolací disciplinárny senát v zmysle ustanovenia § 131 ods. 3 zákona, preskúmal na základe podaných odvolaní, napadnuté rozhodnutie, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky bolo čiastočne dôvodné. Odvolanie JUDr. D K nebolo dôvodné v žiadnom smere.

V prvom rade je potrebné uviesť, že prvostupňový disciplinárny senát vykonaním rozsiahleho dokazovania náležitým spôsobom zistil skutkový stav v takom rozsahu, aký je na vynesenie každého zákonného súdneho rozhodnutia, v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por. nevyhnutný. Pokiaľ teda ide o zistenie skutkového stavu, odvolací disciplinárny senát konštatuje, že si všetky skutkové zistenia prvostupňového disciplinárneho senátu v celom rozsahu osvojuje. Prvostupňový disciplinárny senát nepochybil ani pri právnom posúdení konania sudcu JUDr. D K, keď ho kvalifikoval ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1, ods. 2 veta druhá zákona. Prvostupňový

disciplinárny senát svoje rozhodnutie odôvodnil rozsiahlymi úvahami o spôsobe a forme zavinenia JUDr. D K za vznik škodlivého následku.

Odvolací disciplinárny senát, po preskúmaní veci uzatvára, že nemá žiadne výhrady k právnemu posúdeniu konania JUDr. D K. S prvostupňovým disciplinárnym senátom sa však odvolací senát nestotožňuje suloženým disciplinárnym opatrením, pretože iba odvolanie JUDr. D K z funkcie predsedu senátu nepovažuje odvolací disciplinárny senát za dostatočné vyjadrenie závažnosti škodlivého následku, ktorý JUDr. D K svojim konaním spôsobil. Pokiaľ ide o dôvody uvedené v napadnutom rozhodnutí, odvolací disciplinárny senát si ich v podstate osvojuje, no vzhľadom na odvolacie námietky tak ministra spravodlivosti, ako aj sudcu JUDr. D K považuje odvolací disciplinárny senát k dôvodom prvostupňového disciplinárneho senátu uviesť nasledovné.

Zodpovedá skutočnosti, že v trestnej veci Krajského súdu v K sp. zn. 1 T 43/02 došla na siedmich obvinených obžaloba dňa 8. augusta 2002. Všetci obvinení boli vo väzbe, pričom lehota trvania väzby u všetkých bola stanovená do 8. septembra 2002. Podľa rozvrhu práce Krajského súdu v K na rok 2002 trestná vec sp. zn. 1 T 43/02 bola pridelená na vybavenie predsedovi senátu JUDr. D K. Všetky tieto skutočnosti jednoznačne vyplývajú z výsledkov dokazovania, ktoré vykonal prvostupňový disciplinárny senát.

O dôjdení veci t.j. obžaloby sp. zn. 1 T 43/02 na Krajský súd v K sa JUDr. D K dozvedel od pracovníčky trestnej kancelárie D S dňa 14. augusta 2002. V ten deň si JUDr. D K prevzal obžalobu s tým, že preskúma odôvodnenosť prípadného návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby a rozhodne tiež o žiadostiach na návštevu príbuzných obvinených. Toto zistenie prvostupňového disciplinárneho senátu vyplýva nielen z výpovedí administratívnych pracovníčok trestnej kancelárie krajského súdu, ale potvrdil ho i sám sudca JUDr. D K.

Za takejto dôkaznej situácie možno jednoznačne konštatovať, že aj keď JUDr. D K čerpal v čase dôjdenia obžaloby vo veci sp. zn. 1 T 43/02 riadnu dovolenku vedel o tom, že trvanie väzby u obvinených v tejto veci je obmedzené do 8. septembra 2002. Sám si však vyhradil, že včas rozhodne či na návrh na predĺženie lehoty trvania väzby podá alebo nepodá. V tejto jeho činnosti /a zodpovednosti/ ho nemohol nahradiť žiaden iný predseda senátu, pretože by bol považovaný za nezákonného sudcu. Funkcia sudcu je totiž tvorivou činnosťou podľa zákona a trvá nepretržite v období, v ktorom má sudca

mandát. Inými slovami aj keď sudca čerpá dovolenku nič mu nebráni, aby vo veciach, ktoré mu podľa rozvrhu práce boli pridelené nevykonával potrebné úkony trestného konania. Vždy je totiž zákonným sudcom.

Lehota na podanie návrhu ne predĺženie väzby uvedená v ustanovení § 71 ods. 4 Tr. por. je zachovaná len vtedy, ak je návrh doručený súdu najneskôr celých desať dní pred skončením príslušnej lehoty trvania väzby. V trestnej veci Krajského súdu v K sp. zn. 1 T 43/02 však bol návrh predsedu senátu JUDr. D K na predĺženie lehoty trvania väzby predložený len 9 dní pred ukončením dovtedy stanovenej lehoty trvania väzby a teda neskoro.

Z dokazovania vykonaného prvostupňovým disciplinárnym senátom vyplýva, že JUDr. D K sa až dňa 26. augusta 2002 rozhodol vypracovať a odoslať návrh na predĺženie lehoty trvania väzby v spomínanej veci. Ako vyplýva z jeho zistenej činnosti dňa 26. augusta 2002 sám už nemal istotu, že predmetný návrh dôjde na Najvyšší súd Slovenskej republiky včas /najneskôr 28. augusta 2002/, a preto poveril pracovníčky trestnej kancelárie, aby v podateľni krajského súdu zisťovali možnosti doručovania urgentnej, prioritnej zásielky. Okrem toho osobne u vedúceho súdnej správy JUDr. J K zisťoval, či do Bratislavy nejde auto lebo potrebuje odoslať urgentnú zásielku. Po získaní informácie, že urgentné zásielky sú na druhý deň v Bratislave, poveril pracovníčky trestnej kancelárie doručiť návrh spolu s trestným spisom do podateľne krajského súdu.

Z uvedeného zistenia odvolací disciplinárny senát sa na jednej strane stotožňuje so sudcom JUDr. D K ..., že povinnosťou sudcu nie je vykonávať doručovanie písomnosti osobne, na druhej strane však nemožno prehliadnuť skutočnosť, že JUDr. D K predmetný návrh dal do podateľne doručiť v extrémne krátkej dobe. Pritom ako vyplýva z vykonaného dokazovania on sám neinformoval vedúceho súdnej správy o akú konkrétnu zásielku ide a najmä, že ide o návrh na predĺženie lehoty trvania väzby u páchatel'ov obzvlášť závažnej trestnej činnosti. JUDr. J K₁ pri svojom výsluchu pred prvostupňovým disciplinárnym senátom jednoznačne uviedol, že nevedel o akú zásielku JUDr. K ide. Nevedel teda, že ide o návrh na predĺženie lehoty trvania väzby, ktorého prílohou je celý trestný spis. Tak sa stalo, že JUDr. K nemohol dať úplnú informáciu ako sa urgentne doručuje balíková zásielka. Rovnako JUDr. D K ani pracovníckam trestnej kancelárie nedal pokyn, aby oni podateľňu informovali, že urgentnou zásielkou bude balíková zásielka.

Na základe uvedeného možno potom zhrnúť, že JUDr. D K vo veci

1 T 43/02 pri vypracovaní a odosielaní návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby obvinených nekonal v súlade so základnými povinnosťami sudcu zakotvenými v ustanovení § 30 ods. 4 zákona. Zaviniť tak škodlivý následok, ktorým bolo prepustenie dôvodne podozrivých obvinených zo spáchania obzvlášť závažnej trestnej činnosti z väzby na slobodu. Prepustenie páchatel'ov podozrivých zo závažnej trestnej činnosti na slobodu treba vždy považovať za ohrozenie základných ľudských práv a slobôd zaručených Ústavou Slovenskej republiky ako sú právo na život, právo na majetok, resp. právo na slobodné konanie a rozhodovanie. Okrem toho prepustením takýchto páchatel'ov z väzby na slobodu sa vlastne vždy s'აჷ dosiahnutie účelu trestného konania.

So zreteľom práve na tento závažný následok, ktorý vznikol zavinením JUDr. D K bolo disciplinárne opatrenie odvolanie z funkcie predsedu senátu neprímerane mierne. Zodpovednosť predsedu senátu krajského súdu za plynulú činnosť celého senátu je mimoriadne vysoká. Na krajskom súde sa, v súlade s ustanovením § 17 Tr. por. prejednávajú v prvom stupni najzávažnejšie trestné veci, a preto aj od sudcov /tzv. votantov/ sa vyžaduje vysoká náročnosť tak na kvalitu, ako aj na rýchlosť konania. V dôsledku toho ponechanie JUDr. D K ako sudcu na krajskom súde by dostatočne nevyjadrovalo, resp. nevystihovalo závažnosť jeho konania a vlastne by znižovalo hodnoty a výsledky práce ostatných sudcov krajského súdu. Za primerané disciplinárne opatrenie preto odvolací disciplinárny senát považuje preloženie JUDr. D K na okresný súd, konkrétne na Okresný súd K .

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky navrhoval uložiť JUDr. D K najprísnejšie opatrenie, a to jeho odvolanie z funkcie sudcu. S týmto návrhom sa odvolací disciplinárny senát nestotožnil. JUDr. D K je dlhoročným sudcom. Jeho doterajšia činnosť je pozitívne hodnotená tak predsedom Krajského súdu v K , ako aj sudcovskou radou pri Krajskom súde v K , od ktorej si odvolací disciplinárny senát hodnotenie vyžiadala. Doteraz nebol JUDr. D K nijako disciplinárne postihnutý. Konania, pre ktoré je disciplinárne postihovaný sa dopustil prvýkrát. Pokiaľ ide o príčinu oneskoreného podania návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby odvolací disciplinárny senát môže vychádzať iba zo skutočností, ktoré boli v spisovom materiáli zadokumentované. Z nich nevyplýva, že by JUDr. D K takto konal so záujmom niektorých z obvinených úmyselne zvýhodniť v dôsledku nejakého osobného vzťahu k nim. Pre úplnosť treba uviesť, že na oneskorenom predložení návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby nenesie výlučnú zodpovednosť JUDr. D K . Návrh na predĺženie lehoty trvania väzby bol síce do podateľne súdu dodaný v neprímerane krátkom čase na jeho doručenie

adresátovi, no ako z dokazovania vyplynulo, ani pracovníci podateľne súdu, ktorá patrí do pôsobnosti súdnej správy Krajského súdu v K nevyložili všetko úsilie na odvoz zásielky na Poštu K, ktorá mohla reálne zásielku odoslať do Bratislavy včas. V dôsledku toho odvolací disciplinárny senát aj z tohoto dôvodu neuložil JUDr. D K navrhované najprísnejšie disciplinárne opatrenie.

So zreteľom na všetky uvedené skutočnosti odvolací disciplinárny senát odvolaniu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky čiastočne vyhovel, na druhej strane odvolanie JUDr. D K ako nedôvodné zamietol.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. novembra 2003

JUDr. Martin Bialončík, v. r.
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia: *[Signature]*

